

Da Ingen ønskede at ytre sig, fattedes Spørgsmaalet om Lovforslagets Dvergang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 55 Stemmer.

Ændringsforslag til Sagens 2den Behandling indkaldtes til førstkommende Torsdag Middag Kl. 1.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: „Forslag til Lov indeholdende nogle Ændringer i de gjældende Bestemmelser angaaende Brevpostforsendelser“.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1737—38).

Thurøh: Da denne Sag kom for i det andet Thing, henlede en æret Landsthingsmand for 10de Kreds (Sessen) Opmærksomheden paa det Ænskelige i, at man med Hensyn til Pakkepostforsendelser kunde faae en mere eensartet Porto, end der hidtil har været Tilfældet. Det vil erindres, at Loven af 1865 indeholder 4 forskjellige Portover efter de forskjellige Afstande, og det vil vist være ønskeligt, at en eensartethed her finder Sted. Den høitagtede Minister fandt sig imidlertid foranlediget til at gjøre opmærksom paa, at det ikke var værd at tale om saadanne Forandringer nu, da vi til næste Aar kunde vente, at denne Sag vilde faae en nærmere Prøvelse ved et Lovforslag, som Ministeren agtede at indgive. Jeg kan imidlertid netop i den Anledning ikke afholde mig fra at give nogle Bink i den Retning, hvori jeg kunde ønske Forandring med Hensyn til Pakkepostforsendelser, og at fremkomme med nogle Bemærkninger, som jeg iøvrigt allerede i 1865 tillod mig at fremsætte. Naar vi see hen til, hvorledes Forholdet med Hensyn til Pakkepostforsendelser, navnlig paa Landet, stiller sig, saa maade vi huske paa, at det ikke er let for en Mand, der boer et Stykke Vei fra Kjøbstaden, nøiagtig at beregne, hvorledes Afstandene virkelig forholde sig ved Afsendelse af de Gjenstande, som han maatte ønske befordrede med Pakkeposten. Han vil være i Tvivl om, hvor Meget der falder paa to Jernbanemil og

paa een Postmil, og i Tvivl om, hvorledes Afstandene i det Hele taget beregnes ved Postforsendelser, og som Følge deraf vil han ikke være istand til at kunne anvende den Fremgangsmaade, som egentlig var Lovens Hovedfortrin, nemlig at frankere med Postmærke. Det at kunne frankere med Frimærke er i Publicums Interesse, men væsentlig og endnu mere i Postvæsenets Interesse. Naar det altsaa er meget vanskeligt for en Landboer at benytte sig af Frankering ved Frimærke, saa vil det være besværligt for ham at faae Pakken paa rette Maade bragt i Postvæsenets Hænder for at befordres videre. Det er ikke altid sagt, at man kan faae bragt Pakken paa anden Maade end med et løst Bud eller ved en tjenstvillig Mand til Postcontoiret, men at besvære en saadan med en Mellemregning eller ved et løst Bud at lade Mellemregningen staae hen i det Uvisse, det er Noget, som meget ofte idetmindste er ubehageligt i dette Forhold. Men hvad der er endnu værre, Postvæsenet kommer ikke til at nyde Godt af de Fordele, som Frimærkerne netop skulde yde ved den hurtigere Expedition. I Særdeleshed paa de større Steder ville Postcontoirerne, naar Publicum ikke er istand til med Lethed at beregne Pakkepostforsendelserne, altid blive overbeholdede med at skulle beregne Taxterne og modtage Betaling i Penge, istedetfor at modtage frankerede Breve og derved slippe for Beregningen og det Tidsspilde, som denne og Modtagelse og Berling af Penge medføre. Det glæder mig derfor, at den ærede Minister fandt sig foranlediget til at udtale i Landstinget, at ved de Forslag, han havde stillet, havde han taget Hensyn saavel til det corresponderende Publicums Bequemmelighed som til Postvæsenet, da der fra Publicums Side blev gjort store Fordringer liveoverfor Postadministrationen, og da det desuden ikke var uden Vigtighed at lette Arbeidet for Personalet paa Postcontoirerne saa meget som muligt. Disse to Hensyn haaber jeg ville lede den ærede Minister til, naar han i næste Sæssion fremkommer med et Lovforslag om en Omordning af Postvæsenet i det Hele, da at tage under nøie Overveielse, om det ikke maatte være muligt, Alt vel overveiet og beregnet —